

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Tachově rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Edlovou v právní věci
žalobkyně: [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted],
zastoupené [redacted], advokátem, se sídlem [redacted], [redacted],
proti žalovaným: 1) [redacted], nar. [redacted] a 2) [redacted], nar.
[redacted], oba bytem [redacted], [redacted], zastoupeným [redacted]
[redacted], advokátem, se sídlem [redacted], [redacted], **o určení nezbytné cesty a
odstranění zábrany nebo určení práva služebnosti**

t a k t o :

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala, aby soud povolil nezbytnou cestu žalobkyni jako vlastníci pozemkových parcel stavební č. [redacted] a pozemkové parc. č. [redacted] (zahradu), které jsou zapsány u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, na LV č. [redacted], pro obec a katastrální území [redacted], přes pozemek žalovaných č. [redacted], který je na LV č. [redacted], u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, pro obec a katastrální území [redacted], a to za náhradu 1.000,-Kč, kterou je povinna žalobkyně uhradit žalovaným do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, s tím, že nezbytná cesta se povoluje v rozsahu odpovídající potřebě vlastníka a to pro dopravu uhlí, dřeva, stavebního materiálu a zeminy, přičemž žalobkyně je povinna dbát toho, aby žalovaní byli užíváním nezbytné cesty co nejméně obtěžováni a jejich pozemek co nejméně zasažen, se zamítá.
- II. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala, že žalovaní jsou povinni odstranit zábranu z pozemkové parcely č. [redacted], která je zapsána na LV č. [redacted] u

Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, pro obec a katastrální území [REDAKCE] do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, se zamítá.

- III. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala určení práva služebnosti cesty pro vlastníky stavební parcely č. [REDAKCE] a pozemkové parcely č. [REDAKCE] (zahrada), které jsou zapsány u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, na LV č. [REDAKCE], pro obec a katastrální území [REDAKCE], k pozemku č. [REDAKCE], který je zapsán na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, pro obec a katastrální území [REDAKCE], se zamítá.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení ve výši 21.243 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaných.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhala, aby soud povolil nezbytnou cestu žalobkyni jako vlastníci pozemkových parcel st.č. [REDAKCE] a parc.č. [REDAKCE] (zahrada), které jsou zapsány u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Tachov, na LV č. [REDAKCE], pro obec a k.ú. [REDAKCE], přes pozemek žalovaných č. [REDAKCE], který je na LV č. [REDAKCE], u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Tachov, pro obec a katastrální území [REDAKCE], a to za náhradu 1.000 Kč s tím, že nezbytná cesta se povoluje v rozsahu odpovídající potřebě vlastníka, a to pro dopravu uhlí, dřeva, stavebního materiálu a zeminy, přičemž žalobkyně je povinna dbát toho, aby žalovaní byli užíváním nezbytné cesty co nejméně obtěžováni a jejich pozemek co nejméně zasažen. Žaloba byla odůvodněna tím, že žalobkyně již od roku 1982 užívá k zajištění dopravní obslužnosti svých nemovitostí pozemek parc.č. [REDAKCE], který je vlastnictví žalovaných a v minulosti byl ve vlastnictví státu, později ve vlastnictví města [REDAKCE] a dále byl vydán restituentům, od kterých jej zakoupili žalovaní. Pozemek byl žalobkyní užíván až do roku 2014, kdy jej žalovaní zajistili zábranou a znemožnili tak jeho užívání žalobkyní. Pozemek parc.č. [REDAKCE] byl v minulosti vždy užíván jako veřejně přístupná účelová komunikace a kromě žalobkyně ji užívali i další sousedé. Nachází se zde také plynovodní přípojka k rodinnému domu žalobkyně. Problematikou se také zabýval Městský úřad [REDAKCE], stavební úřad. Žalobkyně opakovaně navrhovala žalovaným mimosoudní vyřešení věci zřízením věcného břemene práva cesty, ale žalovaní s tím nesouhlasili. Dále žalobkyně doplnila žalobu tak, že žalobkyně cestu užívala v dobré víře a nepřerušeně a pokud by v řízení nebylo prokázáno, že jsou dány důvody pro zřízení nezbytné cesty, pak je možné dojít k závěru, že žalobkyni svědčí služebnost cesty podle § 1276/1 OZ. Žalobkyně proto doplnila sekundární petit, v němž žádá, aby bylo určeno právo služebnosti cesty pro vlastníky stavební parcely č. [REDAKCE] a pozemkové parcely č. [REDAKCE] (zahrada), které jsou zapsány u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Tachov, na LV č. [REDAKCE], pro obec a k.ú. [REDAKCE], k pozemku č. [REDAKCE], který je zapsán na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště [REDAKCE], pro obec a katastrální území [REDAKCE]. Žalobkyně se rovněž

domáhá rozhodnutí, kterým by byla žalovaným uložena povinnost odstranit zábranu z pozemkové parcely č. [REDAKCE], která je zapsána na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Tachov, pro obec a k.ú. [REDAKCE].

Při jednání dne 8.2.2016 byla usnesením Okresního soudu v Tachově připuštěna změna žaloby ve znění uvedeném ve výrocích I. až III. tohoto rozsudku.

Žalovaní nárok žalobkyně neuznávají s odůvodněním, že předmětný pozemek neslouží jako přístup nebo příjezd k sousedícím nemovitostem a s výjimkou žalobkyně nemá nikdo na tento pozemek vrata či vrátka, na parcele nejsou vježděné žádné koleje a vlastníci sousedních nemovitostí neviděli žalobkyni ani nikoho jiného parcelu jako cestu využívat. Parcela ani nemohla být využívána k jízdě nákladních automobilů, jelikož je v nejužším místě široká cca 2 metry a pro nákladní automobily neprůjezdná. Není zde ani nutná komunikační potřeba, jelikož všichni sousedé včetně žalobkyně mají přístup k nemovitostem z druhé strany svých nemovitostí. Pozemek je dosud veden jako orná půda a je nutné vzít v úvahu rozhodnutí Městského úřadu ve [REDAKCE], že na tomto pozemku neexistuje účelová komunikace. V průběhu let také došlo ke zmenšení parcely a bez poškození majetku či narušení vlastnických práv sousedních nemovitostí nelze k pozemkové parcele žalobkyně projet. Zásah do vlastnického práva žalovaných by byl ve zřejmém nepoměru k právu žalobkyně. Žalovaný proto navrhl proto zamítnutí žaloby.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně je vlastníkem nemovitostí – pozemková parcela č. [REDAKCE] o výměře [REDAKCE] m² a stavební parcely č. [REDAKCE], jejíž součástí je rodinný dům, zapsaných na LV [REDAKCE] a žalovaní jsou vlastníky pozemkové parcely č. [REDAKCE] o výměře [REDAKCE] m² zapsané na LV [REDAKCE], vše v k.ú. a obci [REDAKCE] u Katastrálního území pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Tachov, kdy pozemková parcela č. [REDAKCE] přiléhá z jedné strany k pozemkové parcele č. [REDAKCE] (viz. informace o pozemku na č.l. 4, 5 a katastrální mapa na č.l. 45). Mezi právními zástupci účastníků probíhala před podáním žaloby e-mailová korespondence ohledně možného smírného vyřešení věci, k dohodě mezi účastníky však nedošlo.

Ze spisu Městského úřadu [REDAKCE], odboru výstavby a územního plánování, oddělení stavebního úřadu – silniční správní úřad soud zjistil, že rozhodnutím Městského úřadu [REDAKCE], odboru výstavby a územního plánování ze dne 11.8.2015, č.j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto tak, že v souladu s ustanovením zákona o pozemních komunikacích se na pozemku p.p.č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE] nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, která naplňuje ustanovení § 7 odst. 1 téhož zákona. Rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 16.12.2015, č.j. [REDAKCE] bylo odvolání účastníka řízení [REDAKCE] zamítnuto, neboť není důvodné a rozhodnutí Městského úřadu [REDAKCE], vydané pod č.j. [REDAKCE] ze dne 11.8.2015 bylo potvrzeno.

Ze stížnosti [REDAKCE] ze dne 11.10.1985 soud zjistil, že [REDAKCE] podal stížnost na Městský národní výbor ve [REDAKCE] s tím, že obdržel od odboru výstavby při MěNV [REDAKCE] zaměřovací plán, ve kterém je zakreslen pruh 3.5 m západním směrem od jeho parcely, kdy tímto rozhodnutím mu byla znemožněna doprava paliva, zeminy a

dovoz hnoje na jeho pozemek, neboť se tím pás 3.5 m zrušil a [REDACTED] nemůže použít příjezdovou cestu ke garáži, neboť je příliš úzká pro jakýkoliv dopravní prostředek. Podle protokolu sepsaného dne 25.10.1985 v kanceláři odboru výstavby MěNV ve [REDACTED] bylo dohodnuto, že oplocení směrem k sousedním pozemkům bude provedeno 3 metry od stávající hranice pozemku a dotčená část pozemku p.p.č. [REDACTED], která je ve vlastnictví OP (OP Státní statky v Tachově) a v užívání [REDACTED] a která byla vyjmuta ze [REDACTED] rozhodnutím o [REDACTED] v [REDACTED] č.j. [REDACTED] ze dne 18.4.1985 bude převedena [REDACTED] na MěNV [REDACTED].

Dle sdělení ze dne 21.5.1992 Správy majetku města [REDACTED] bylo [REDACTED] sděleno k jeho žádosti o pronájem, odprodej části poz.p.č. [REDACTED] k.ú. [REDACTED], že z důvodu negativního vyjádření odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu ve [REDACTED], nebude jeho žádost předložena k projednání Městskému zastupitelstvu. Dopisem Městského úřadu [REDACTED], hospodářského a investičního odboru ze dne 22.10.1996 bylo [REDACTED] sděleno, že jeho žádost o odprodej části pozemku č. [REDACTED] o výměře [REDACTED] m², v k.ú. [REDACTED] byla projednána městským zastupitelstvem na jednání dne 10.10.1996 a záměr o odprodeji této parcely nebyl schválen. Dopisem Městského úřadu [REDACTED] – odbor výstavby a územního plánování ze dne 2.10.1997, č.j. [REDACTED] byl [REDACTED] vyzván k umožnění přístupu (odstranění nepovolené stavby oplocení) na pozemek parc.č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] s tím, že jeho žádost o odprodej části parcely nebyla schválena, smlouva o pronájmu s Městem [REDACTED] nebyla uzavřena a pozemek je stále v majetku města [REDACTED] a slouží jako přístupová komunikace. Ohledně neoprávněného záboru veřejného prostranství je založen dopis ze dne 9.2.1998 adresovaný Městským úřadem [REDACTED] – odbor výstavby a územního plánování, č.j. [REDACTED] s tím, že pozemek je stále v majetku města [REDACTED] a měl by sloužit jako přístupová, tzv. obslužná komunikace i pro domy z druhé strany této komunikace a je nutné provést uvolnění a úklid této pozemkové parcely, kdy žádost o odkoupení nebo pronájem p.p.č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED], byl zamítnut. V řízení o vydání územního rozhodnutí pro dělení pozemku p.p.č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] podala žalobkyně námitky dne 19.8.2003 s tím, že s dělením tohoto pozemku nesouhlasí, jelikož uvedená parcela je jediná přístupová cesta k p.p.č. [REDACTED] a parcelou je vedena plynová přípojka k jejich rodinnému domu.

Při místním šetření dne 5.1.2016 bylo zjištěno, že předmětná parcela, která by měla sloužit jako přístupová cesta k nemovitosti žalobkyně měří v nejužším místě 2.35 m. Rodinný dům žalobkyně je průchozí až na zahradu parc.č. [REDACTED] přes garáž, chodbu a kotelnu. Do domu žalobkyně je přiveden plyn, žalobkyně používá plyn na vaření, nikoli na topení.

V řízení byli vyslechnuti svědci [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Manželé [REDACTED] užívali dům, jehož vlastníky jsou nyní žalovaní v období od března 1987 do března 1997. Svědci potvrdili, že pozemková parcela č. [REDACTED] byla využívána svědkem [REDACTED], který po této parcele přivázel např. dřevo na topení, uhlí nebo materiál pomocí nákladního automobilu. Dle svědka [REDACTED] využívali cestu také manželé [REDACTED], kteří vlastní dům v sousedství žalobkyně a dle svědkyně [REDACTED] pozemek jako cestu využívali také [REDACTED]. Naopak svědek [REDACTED], který je bývalým manželem žalobkyně a dům s pozemky, které jsou nyní ve vlastnictví

žalobkyně užíval od výstavby rodinného domu do roku 2001, uvedl, že cestu využíval pouze on, případně jeho syn, který zde parkoval osobní automobil. Potvrdil, že asi třikrát žádal odkoupení pozemku od města [REDAKCE], ale vždy došlo k zamítnutí. Cestu využíval podle potřeby dvakrát či třikrát do měsíce, někdy dva až tři měsíce cestu nepotřebovali. Připustil, že je možné provést závoz materiálu z hlavní ulice, bylo by to však komplikované.

Žalobkyně při svém účastnickém výslechu potvrdila, že pozemek parc.č. [REDAKCE] užívali od výstavby rodinného domu k závozu materiálu, uhlí, dřeva a vyvážení odpadu. Syn žalobkyně na tomto pozemku parkoval s osobním automobilem. Nikdo jiný pozemek jako cestu nevyužíval. V případě závozu uhlí by se uhlí muselo složit na hlavní komunikaci, kolečkem vozit 40 až 50 metrů kolem domu, kde by se vyklopilo a házelo do uhelny.

Návrh na provedení důkazů výsledkem svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří měli rovněž potvrdit užívání cesty žalobkyní a svědkem [REDAKCE] soud jako nadbytečné zamítl, jelikož z již provedených důkazů má soud za prokázané, že pozemková parcela č. [REDAKCE] byla užívána žalobkyní a svědkem [REDAKCE] jako cesta k jejich zahradě p.č. [REDAKCE].

Podle § 1029 odst. 1, 2 z.č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (dále jen OZ) vlastník nemovité věci, na níž nelze řádně hospodařit či jinak ji řádně užívat proto, že není dostatečně spojena s veřejnou cestou, může žádat, aby mu soused za náhradu povolil nezbytnou cestu přes svůj pozemek. Nezbytnou cestu může soud povolit v rozsahu, který odpovídá potřebě vlastníka nemovité věci řádně ji užívat s náklady co nejmenšími, a to i jako služebnost. Zároveň musí být dbáno, aby soused byl zřízením nebo užíváním nezbytné cesty co nejméně obtěžován a jeho pozemek co nejméně zasažen. To musí být zvláště zvaženo, má-li se žadateli povolit zřízení nové cesty.

Podle § 1032 odst. 1 OZ soud nepovolí nezbytnou cestu

- a) převýší-li škoda na nemovité věci souseda zřejmě výhodu nezbytné cesty
- b) způsobil-li si nedostatek přístupu z hrubé nedbalosti či úmyslně ten, kdo o nezbytnou cestu žádá, nebo
- c) žádá-li se nezbytná cesta jen za účelem pohodlnějšího spojení.

V daném případě se žalobkyně domáhala povolení nezbytné cesty podle § 1029 OZ a soud se proto zabýval tím, zda jsou splněny základní podmínky pro zřízení této nezbytné cesty. Aktivně legitimován k podání žaloby je zejména vlastník nemovité věci, který není zároveň vlastníkem přilehlého pozemku, za splnění podmínky, že na této věci nelze řádně hospodařit či jinak ji řádně užívat z důvodu, že není dostatečně spojena s veřejnou cestou. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že žalobkyně je vlastníkem pozemkové parc.č. [REDAKCE] a dále stavební parcely. č. [REDAKCE], jejíž součástí je rodinný dům. Pozemková parcela č. [REDAKCE], na níž se žalobkyně domáhá povolení nezbytné cesty, není ve vlastnictví žalobkyně a bezprostředně sousedí s pozemkovou parcelou č. [REDAKCE]. Soud má za prokázané zejména z výslechu svědků, že žalobkyně a dříve žalobkyně společně se svědkem [REDAKCE] (bývalý manžel žalobkyně) užívali pozemkovou parcelu č. [REDAKCE] od výstavby rodinného domu na parc.č. [REDAKCE]

k zásobování rodinného domu uhlím, dřevem, k závozu stavebního materiálu, popř. odvozu materiálu z poz.parc.č. [REDACTED] až do doby, kdy žalovaní umístili na poz.parc.č. [REDACTED] zábranu. K rodinnému domu žalobkyně je přes tuto pozemkovou parcelu vedena plynová přípojka a žalobkyně užívá plyn k vaření. Dům je vytápěn kotlem na tuhá paliva. Alternativní přístup na pozemek parc.č. [REDACTED] je přes garáž rodinného domu žalobkyně, kdy ke garáži vede veřejná komunikace. Žalobkyně při svém účastnickém výsledku i svědek [REDACTED] potvrdili, že je možné zásobování domu potřebným materiálem z hlavní komunikace, ačkoliv tento způsob je komplikovanější. Také při místním šetření byla zjištěna tato možnost závozu. S ohledem na výše uvedené soud neshledal podmínky pro povolení nezbytné cesty přes pozemek parc.č. [REDACTED] a to z důvodů uvedených v ust. § 1032 písm. c) OZ. Výsledkem žalobkyně, svědka [REDACTED] i místním šetřením bylo zjištěno, že na nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně lze hospodařit, tj. v daném případě provádět zásobování nemovitosti zejména uhlím, dřevem, stavebním materiálem apod. i bez povolení nezbytné cesty přes pozemek ve vlastnictví žalovaných, a to přes garáž, která je ve vlastnictví žalobkyně. Je nepochybné, že se jedná o přístup obtížnější, vyžadující zvýšené úsilí, avšak je třeba vzít v úvahu, že povolení nezbytné cesty je svou povahou institut výjimečný, kterým dochází k omezení vlastnického práva jednoho vlastníka v soukromém zájmu jiného. Jedná se zde o případ ust. § 1032 odst. 1 písm. c) OZ, kdy soud nepovolí nezbytnou cestu, žádá-li se nezbytná cesta jen za účelem pohodlnějšího spojení ([REDACTED]). Soud proto zamítl žalobu na povolení nezbytné cesty, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Žalobkyně se dále domáhala určení věcného břemene spočívajícího v právu cesty přes pozemek parc.č. [REDACTED], který je ve vlastnictví žalovaných s tím, že toto věcné právo nabyla vydržením, jelikož již od roku 1982 užívala cestu v dobré víře a nepřerušeně.

Podle § 3028 OZ právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, se řídí dosavadními právními předpisy.

Podle § 134 z.č.40/1964 Sb. Obč.zák. ve znění do 31.12.2013 oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost.

Podle § 130 Obč.zák. je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.

Podle § 151o odst. 1 věta druhá Obč.zák. právo odpovídající věcnému břemenu lze nabýt také výkonem práva (vydržením), ustanovení § 134 zde platí obdobně.

Žalovaná tvrdila, že cestu v dobré víře nepřerušeně užívá od roku 1982. Soud se proto zabýval tím, zda na straně žalobkyně (o právních předchůdcích nemůže být v tomto případě uvažováno, jelikož žalobkyně byla prvním vlastníkem přilehlých nemovitostí) byly splněny podmínky vydržení věcného břemene – zejména poctivá držba a nepřerušená držba po zákonem stanovenou dobu. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že již v roce 1985 bývalý manžel žalobkyně [REDACTED] požadoval zachování cesty za svou zahradou jako jediné přístupové cesty ke své nemovitosti,

kteřou užívá k zásobování nemovitosti (stížnost ze dne 11.10.1985). Dále má soud za prokázané, že svědek [REDAKCE] usiloval neúspěšně o zakoupení či nájem části parcely, kterou používal jako cestu ke své zahradě (nyní parc.č. [REDAKCE]) nejméně v roce 1992 a 1996 (sdělení ze dne 21.5.1992 Správy majetku města [REDAKCE] a dopis Městského úřadu [REDAKCE], hospodářského a investičního odboru ze dne 22.10.1996). V roce 1997 a 1998 byl svědek [REDAKCE] vyzván k uvolnění cesty, která je používána jako obslužná komunikace (dopis Městského úřadu [REDAKCE] – odbor výstavby a územního plánování ze dne 2.10.1997, č.j. [REDAKCE] a dopis ze dne 9.2.1998 Městského úřadu [REDAKCE] – odbor výstavby a územního plánování, č.j. [REDAKCE]). Na základě těchto dopisů bylo svědku [REDAKCE] a tím pádem i žalobkyni jako tehdejší manželce svědka známo, že „přístupová cesta“ je ve vlastnictví města [REDAKCE], které ji považuje za přístupovou obslužnou komunikaci. Již od počátku žalobkyně spolu se svým bývalým manželem svědkem [REDAKCE] užívali pozemek (nyní parc.č. [REDAKCE]) s tím, že se jedná o přístupovou komunikaci. O tomto svědčí i správní řízení u Městského úřadu [REDAKCE], odboru výstavby a územního plánování, ve kterém bylo rozhodováno o tom, zda je pozemek veřejně přístupnou účelovou komunikací. Skutečnost, že se někdo chová způsobem, který naplňuje možný obsah práva odpovídajícího věcnému břemeni (např. přechází a přejíždí přes cizí pozemek) ještě neznamená, že je držitelem věcného práva. Předpokladem držby a vydržení práva odpovídajícího věcnému břemeni je oprávněná držba tohoto práva.

Posouzení toho, zda držitel je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc nebo právo náleží, nemůže vycházet jen z posouzení subjektivních představ držitele. Dobrá víra držitele se musí vztahovat i k okolnostem, za nichž vůbec mohlo věcné právo vzniknout, tedy i k právnímu důvodu (titulu), který by mohl mít za následek vznik práva (rozhodnutí Nejvyššího soudu 2 Cdon 1178/96 ze dne 28.4.1997). Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že žalobkyně i svědek [REDAKCE] užívali cestu jako obslužnou komunikaci, která je přístupná všem fyzickým osobám. Je tedy nepochybné, že žalobkyně není a nebyla v dobré víře ohledně titulu, který by mohl mít za následek vznik věcného břemene. V době, kdy nemovitost pozemková parc.č. [REDAKCE] byla ve vlastnictví města [REDAKCE], byla využívána jako přístupová komunikace a původní vlastník město [REDAKCE] umožňovalo její užívání vlastníky okolních nemovitostí, o čemž svědčí právě dopisy Městského úřadu [REDAKCE] ohledně prodeje či nájmu nemovitosti. Žalobkyně tak nemohla být v dobré víře, že jí svědčí právo věcného břemene spočívající v právu cesty k tomuto pozemku. Nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že by poté, kdy byl pozemek vydán v restituci fyzické osobě, byla uzavřena mezi žalobkyní a těmito novými vlastníky dohoda, ze které by žalobkyně mohla usuzovat na vznik práva odpovídajícího věcnému břemeni. I v případě, že by tomu tak bylo, rozporuje dobrou víru žalobkyně správní řízení, ve kterém byla projednávána otázka veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku. Jelikož nebyla splněna podmínka dobré víry, soud žalobu zamítl i ohledně sekundárního petitu, jak uvedeno ve výroku II. a III.

Žalovaní měli ve věci plný úspěch, proto jim dle § 142 odst. 1 OSŘ vůči žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), a to odměny advokáta za 5 úkonů právní služby (převzetí věci, vyjádření k žalobě, účast u místního šetření dne 5.1.2016, účast u soudního jednání dne 8.2.2016 a 24.5.2016) po 2.500 Kč dle § 9 odst. 3 písm. a) a § 7 AT ve výši 12.500 Kč,

5 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT ve výši 1.500 Kč, cestovné k místnímu šetření z [REDACTED] do [REDACTED] a zpět ve výši 618 Kč, náhrada za ztrátu času na cestě k místnímu šetření za tři započaté půlhodiny po 100 Kč ve výši 300 Kč, cestovné k ústnímu jednání dne 8.2.2016 a dne 24.5.2016 ve výši 2.038 Kč, náhrada za ztrátu času k ústním jednáním z [REDACTED] do [REDACTED] a zpět v rozsahu šesti započatých půlhodin po 100 Kč ve výši 600 Kč. Advokát žalovaných je registrován k placení daně z přidané hodnoty, soud proto žalovaným ve smyslu § 137 odst. 3 OSŘ přiznal i právo na náhradu této daně ve výši 21 % z odměny advokáta, náhrady hotových výdajů, náhrady za promeškaný čas a cestovného ve výši 3.687 Kč. Povinnost uhradit náklady řízení má žalobkyně dle § 149 odst. 1 OSŘ k rukám advokáta žalovaných.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, a to ke Krajskému soudu v Plzni, prostřednictvím Okresního soudu v Tachově.

Nebude-li dobrovolně a včas splněna povinnost, uložená ve výroku rozsudku, lze se jejího splnění domáhat soudním výkonem rozhodnutí nebo exekucí.

V Tachově dne 24. května 2016

Mgr. Kateřina Edlová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Monika Nodžáková

**Tento rozsudek nabyl právní moci dne 22.6.2016 a vykonatelný je dnem 28.6.2016-
ad IV. Připojení doložky provedla Kateřina Čáchová dnem 30.6.2016.**